

**ELS PODERS PÚBLICS HAN ACABAT
CONVERTITS EN EL PRIMER
MECENES CULTURAL**

Jordi Badia

Periodista

De n'Antoni, Don Alberto i la cultura

El líder del Partit Popular de Barcelona, Alberto Fernández Díaz, considera que el monument als castellers d'Antoni Llena que hi ha plantat des de fa una setmana a la plaça de Sant Miquel, és "estèticament" qüestionable i que té un cost "inadmissible" i "desproporcionat". L'escultura la va encarregar l'alcalde socialista Jordi Hereu i l'ha inaugurada el convergent Xavier Trias. Més enllà de l'anècdota, he trobat que en la crítica de Fernández Díaz hi ha un problema major que, per desgràcia, veiem massa repetit en la pràctica política diària: una oposició de clíxé. I és una llàstima perquè l'atzagada amaga un debat que és ben necessari.

DIU FERNÁNDEZ DÍAZ que l'escultura de Llena no li agrada. I què? Ara ja només falta que als polítics els agafin infules de crítics d'art. Com si no n'haguéssim tingut prou amb el merder que es va muntar fa anys de resultes del mitjà gegant que Antoni Tàpies havia projectat per al MNAC. En aquella polèmica, el país es va deixar perdre una obra singular i en va sortir més pobre. Potser

ara que ens ha deixat serem capaços de veure-hi clar. Llena és un escultor reconegut i indiscutible. Discutir-lo "estèticament" des de la política són ganes de fer el ridícul.

TAMBÉ DIU QUE ÉS MASSA CARA. Com ho sap ell quant val una creació artística? Una obra val el que l'autor o el propietari decideix que en vol cobrar i que un comprador li'n paga. En el cas dels castellers, han estat 630.000 euros. Hauria estat molt diferent que Fernández Díaz hagués dit que l'escultura de Llena val uns cèntims que l'Ajuntament de Barcelona no es pot permetre pendre, en aquests moments o mai. Si hagués formulat el seu discurs des d'aquest punt de vista, sense exercir ni de crític ni de marxant d'art, el líder del PP de Barcelona

hauria entrat en el debat que hi ha plantejat sobre els límits que ha de tenir el mecenatge públic de la cultura.

AMB EL PAS DELS ANYS, la democràcia ha engreixat fins a l'obesitat les administracions públiques; en algun cas, s'ha arribat a la morbidesa i tot. Entre els plecs de greix hi ha la cultura. Perquè els poders públics han acabat convertits en el primer mecenes cultural. El debat es pot abordar des de moltes derivades: des del percentatge màxim a què s'han d'ajustar les ajudes fins als criteris que les han de guiar, arribant al punt de preguntar-se si la cultura ha d'estar subvencionada.

NO M'HI VOLDRIA PAS ENDINSAR i perdre el fil amb què he començat a embastar l'article. Ara: no m'estic d'observar que l'engros-

La democràcia ha engreixat fins a l'obesitat les administracions públiques; en algun cas, s'ha arribat a la morbidesa i tot. Entre els plecs de greix hi ha la cultura

LLUÍS ROMERO

siment de l'administració pública també ha pervertit un dels punts de partida que en justificava l'expansió. Es deia que l'acció pública servia per cobrir aquelles mancances que l'empresa privada no satisfia perquè no li eren rendibles. Però el que ha acabat passant és que ara l'empresa privada no satisfà allò que l'administració pública ja està disposada a cobrir, que és gairebé tot.

LA CRISI ECONÒMICA HA FORÇAT les administracions públiques a fer un règim d'aprimament molt dràstic. Les conseqüències són molt dures i les estem veient cada dia. Els espais que abandona, ningú els ocupa perquè, tret d'honroses excepcions, s'ha perdut tremp empresarial. No se n'escapa cap torre, per més alta

que s'hagi alçat. La cultura ho pateix especialment perquè és essencialment deficitària i no se la considera un bé prioritari. És un error, la cultura és la primera font de benestar individual i factor de cohesió social, però es comprèn la reacció dels qui han de fer mans i mànigues per quadrar uns comptes que se'ls desquaden tot just acabats d'aprovar.

AQUESTA CRISI TAN BÈSTIA s'ha de prendre també com una oportunitat per endreçar-nos. Hauríem de fer dissabte, cada dia i sense deixar-nos ni una estança. Ara: mentre les reaccions corporativistes dels agents socials i altres institucions són desesperants, les dels polítics, per la responsabilitat que tenen, són més d'una vegada inquietants.